

Věc C-199/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

27. února 2019

Předkládající soud:Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Okresní soud
Lodž-střed v Lodži, Polsko)**Datum předkládacího rozhodnutí:**

24. ledna 2019

Žalobkyně v původní žalobě a žalovaná ve vzájemné žalobě:

RL sp. z o.o.

Žalovaný v původní žalobě a žalobce ve vzájemné žalobě:

J. M.

Předmět původního řízení

Podstatou sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda je možné uznat nájemní smlouvu, kterou jsou vázáni, za obchodní transakci ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích a ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zákon o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích) ze dne 8. března 2013. Uznání nájemní smlouvy za obchodní transakci ve výše uvedeném smyslu je totiž podmínkou pro to, aby se na tuto smlouvu vztahoval jmenovaný zákon a aby bylo věřiteli, tak jak to žádá žalobkyně, přiznáno právo na úroky a právo na náhradu nákladů spojených s vymáháním pohledávky ve výši a za podmínek stanovených v předmětné směrnici provedené do polského práva ustanoveními výše uvedeného zákona. V opačném případě musí být v souladu s návrhovými žádáními žalovaného určeno, že věřitelovo uplatňování práva na tyto úroky a náhradu je zneužitím subjektivního práva podle článku 5 kodeksu cywilnego (občanského zákoníku).

Předmět a právní základ předběžné otázky

Pro to, aby mohl předkládající soud provést výklad vnitrostátních ustanovení obsažených v zákoně o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích, jenž bude v souladu se směrnicí 2011/7/EU, musí především určit, jaký významový rozsah mají pojmy „obchodní transakce“ a „splátkový kalendář“ uvedené ve směrnici 2011/7/EU. Prostřednictvím první předběžné otázky chce soud zjistit, zda smlouvy, jejichž charakteristické plnění spočívá v úplatném přenechání věci k dočasnému užívání (např. nájemní nebo pachtovní smlouva), spadají do působnosti směrnice 2011/7/EU a polského zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích, tj. zda jsou tyto smlouvy obchodními transakcemi ve smyslu čl. 2 [bodu] 1 směrnice 2011/7/EU a čl. 4 [bodu] 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích. Účelem druhé otázky, avšak pouze za předpokladu, že na první otázku bude dána kladná odpověď, je objasnit, zda ujednání o opakujícím se peněžitém plnění dlužníka, včetně případu, kdy je smlouva uzavřena na dobu neurčitou, znamená totéž co sjednání stranami obchodní transakce splátkového kalendáře ve smyslu článku 5 směrnice 2011/7/EU a čl. 11 odst. 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích.

Předběžné otázky

1. Musí být čl. 2 [bod] 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (Úř. věst. 2011, L 48, s. 1), který je do polského právního řádu proveden článkem 4 [bodem] 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zákon o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích) ze dne 8. března 2013 (úplné znění: Dz. U. z roku 2019, pol. 118), vykládán v tom smyslu, že za transakce, které vedou k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu (obchodní transakce), musí být považovány také smlouvy, jejichž charakteristické plnění spočívá v úplatném přenechání věci k dočasnému užívání (např. nájemní smlouva nebo pachtovní smlouva)?
2. V případě kladné odpovědi na první otázku: Musí být článek 5 uvedené směrnice, který je do polského právního řádu proveden článkem 11 odst. 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích, vykládán v tom smyslu, že za sjednání splátkového kalendáře stranami obchodní transakce musí být považováno také sjednání opakujícího se peněžitého plnění dlužníka, a to i v případě, že je smlouva uzavírána na dobu neurčitou?

Relevantní ustanovení unijního práva

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (Úř. věst. 2011,

L 48, s. 1) (dále jen „směrnice 2011/7/EU“ nebo „směrnice“): body 2, 3, 11 a 22 odůvodnění; čl. 2 bod 1, článek 5.

Relevantní ustanovení vnitrostátního práva

Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zákon o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích) ze dne 8. března 2013 (úplné znění: Dz.U. z roku 2019, pol. 118) (dále jen „zákon o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích“): čl. 4 bod 1 (*který provádí čl. 2 [bod] 1 směrnice 2011/7/EU*), čl. 7 odst. 1 body 1 a 2, čl. 10 odst. 1 a 3, čl. 11 odst. 1 (*který provádí větu první článku 5 směrnice 2011/7/EU*) a 2 body 1 a 2.

Kodeks cywilny (občanský zákoník) ze dne 23. dubna 1964 (úplné znění: Dz.U. z roku 2018, pol. 1025): článek 5.

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 1 Dne 10. dubna 2018 žalobkyně RL sp. z o.o. se sídlem v Ł. (společnost s ručením omezeným založená podle polského práva) podala k Sądu Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (okresní soud Lodž-střed v Lodži, Polsko) (původní) žalobu proti žalovanému J. M. s bydlištěm v Polsku o zaplacení peněžité částky ve výši 1 767,30 PLN a zákonných úroků z prodlení v obchodních transakcích ode dne podání žaloby do dne zaplacení.
- 2 V žalobě bylo uvedeno, že účastníci řízení byli vázáni nájemní smlouvou, na jejímž základě žalobkyně jakožto pronajímatelka přenechala žalovanému jakožto nájemci k užívání nebytový prostor nacházející se v Lodži a žalovaný se zavázal platit nájemné a poplatek za správu odpovídající nákladům na údržbu domu placeným žalobkyní.
- 3 Smlouva byla uzavřena dne 15. ledna 2015 na dobu neurčitou. Žalovaný se zavázal platit měsíční nájemné ve stanovené výši předem, a to do desátého dne každého měsíce. K faktuře za nájem měl být rovněž připočten poplatek za správu, který smlouva určovala paušálně. Žalovaný v souladu s povinnostmi vyplývající z nájemní smlouvy zaplatil žalobkyni jistotu ve výši 984 PLN.
- 4 Žalobkyně uvedla, že v období od září 2015 do prosince 2017 zaplatil žalovaný s prodlením pohledávky vyplývající z šestnácti faktur vystavených žalobkyní z titulu pohledávek na nájemném a poplatcích za správu za šestnáct zúčtovacích období. V návaznosti na to vystavila žalobkyně žalovanému výzvu k úhradě částky 2 751,30 PLN, která odpovídá šestnáctinásobku částky 40 EUR v polských zlotých, jako náhrady nákladů spojených s vymáháním pohledávek podle článku 10 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích. Žalobkyně rovněž provedla započtení své výše uvedené pohledávky ve výši 2 751,30 PLN s pohledávkou žalovaného na vrácení jistoty ve výši 984 PLN. Započtením došlo k zániku uvedených pohledávek do výše 984 PLN, což by, za předpokladu, že se

tak stalo důvodně, znamenalo, že žalovaný již nemá nárok na vrácení jistoty. Žalobkyně z tohoto předpokladu vychází a domáhá se zaplacení částky 1 767,30 PLN, která je zůstatkem po započtení jistoty s původní pohledávkou žalobkyně.

- 5 Návrhu původní žaloby bylo platebním rozkazem vydaným v řízení o platebním rozkazu v plném rozsahu vyhověno.
- 6 Žalovaný podal proti výše uvedenému platebnímu rozkazu jako celku odpor, v důsledku kterého platební rozkaz pozbyl platnosti. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta. Současně s odporem podal proti žalobkyni (žalované v řízení o vzájemné žalobě) vzájemnou žalobu o vrácení zaplacené jistoty zajišťující nájemní smlouvu uzavřenou účastníky řízení a o zaplacení částky 984 PLN se zákonnými úroky z prodlení za období ode dne 16. února 2018 do dne zaplacení.
- 7 Předkládající soud, který má o odporu a vzájemné žalobě rozhodovat, předložil žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Hlavní argumenty účastníků řízení před vnitrostátním soudem

- 8 Žalobkyně zastává názor, že nájemní smlouva uzavřená mezi ní a žalovaným je obchodní transakcí ve smyslu směrnice 2011/7/EU a ustanovení polského práva, která ji provádějí, neboť má být považována za poskytnutí služeb za úplatu (což je jedna ze dvou možností uvedených v definici obchodní transakce ve směrnici 2011/7/EU a v zákoně, který ji provádí). Z toho žalobkyně vyvozuje možnost přičíst k nezaplacené pohledávce vyplývající z nájemní smlouvy zákonné úroky podle čl. 7 odst. 1 a čl. 11 odst. 2 bodu 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích a právo požadovat náhradu nákladů spojených s vymáháním pohledávek podle článku 10 téhož zákona.
- 9 Žalovaný vznesl mimo jiné námitku, že v případě několika faktur uvedených žalobkyní v žalobě nedošlo k prodlení se zaplacením, dále namítl, že se žalobkyně dopouští zneužití subjektivního práva, když za několikadenní prodlení se zaplacením pohledávek z ostatních faktur požaduje náhradu nákladů souvisejících s vymáháním, vznesl pak rovněž nejzásadnější meritorní námitku (na jejímž základě má být původní žaloba zamítnuta v plném rozsahu a vzájemné žalobě má být v plném rozsahu vyhověno), podle které pro posouzení nájemní smlouvy uzavřené účastníky řízení nelze použít zákon o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích, na základě jehož ustanovení se žalobkyně (žalovaná v řízení o vzájemné žalobě) původně domáhala zaplacení pohledávky v celkové výši 2 751,30 PLN. Podle žalovaného není nájemní smlouva obchodní transakcí ve smyslu uvedeného zákona, neboť se navzdory tvrzením žalobkyně nejedná o smlouvu o poskytnutí služeb, ale o smlouvu o dočasném užívání věci, která nespadá do působnosti směrnice 2011/7/EU ani zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 10 Co se týče první předběžné otázky, směrnice 2011/7/EU definuje „obchodní transakci“ jako „transakc[i] mezi podniky [...], která vede k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu“. Směrnice 2011/7/EU však jednotlivé pojmy nedefinuje. Tyto pojmy nedefinuje ani zákon o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích.
- 11 Polské občanské právo nezná dichotomické členění smluv na smlouvy o dodání zboží a smlouvy o poskytnutí služeb. V polském občanském právu je zavedeno členění smluv na smlouvy upravující: převod práv, užívání věci, poskytování služeb a na smlouvy upravující úvěrové vztahy. Proto je věcná působnost „obchodní transakce“ v polské civilistice pojímána nejednotně.
- 12 Obecně se má za to, že dodáním zboží podle čl. 4 bodu 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích není smlouva o dodání upravena v článku 605 občanského zákoníku, jejímž předmětem je závazek dodavatele vytvořit věci určené pouze podle druhu a dodávat je po částech nebo pravidelně a závazek příjemce převzít tyto věci a zaplatit cenu, avšak je jím každá smlouva, kterou se převádí vlastnictví nebo právo nakládat se zbožím jako vlastník (tj. smlouvy o koupi, směně, dodání a pěstování). Důraz je tedy kladen na ekonomický aspekt, nikoli na shodu v názvosloví občanského zákoníku a zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích. Vzhledem k tomu, že se pojem zboží v rámci občanského zákoníku nevztahuje pouze k hmotným věcem, část autorů zastává názor, že popsaný výklad pojmu „dodání zboží“ umožňuje, aby pod něj byly podřazeny smlouvy, jejichž charakteristickým plněním jsou jak hmotné věci, tak práva duševního vlastnictví. Z takto pojímaného rozsahu působnosti zákona jsou naopak vyloučeny nájemní smlouvy, pachtovní smlouvy či smlouvy o leasingu. Přenechání „zboží“ k dočasnému užívání totiž nespadá pod pojem dodání, jak je obvykle chápán.
- 13 Minimální významový rozsah pojmu poskytnutí služeb nevzbuzuje pochybnosti, neboť se v civilistice, jak již bylo uvedeno výše, vyčleňuje kategorie smluv upravujících poskytnutí služeb, přičemž mezi tyto smlouvy podle zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích patří nejen smlouvy založené na provádění činnosti s řádnou péčí (smlouvy o poskytnutí služeb *sensu stricto*, např. mandátní smlouva), ale také smlouvy založené na výsledku (smlouvy o poskytnutí služeb *sensu largo*, např. smlouva o dílo). Ani ten nejširší doslovný výklad pojmu „poskytnutí služeb“ však nedovoluje, aby do této skupiny závazků spadaly smlouvy, jejichž charakteristickým plněním je úplatné přenechání věci k dočasnému užívání (např. nájemní smlouva, pachtovní smlouva nebo smlouva o leasingu).
- 14 Část právní nauky však poukazuje na podobnost pojmů „úplatné dodání zboží“ a „úplatné poskytnutí služeb“ uvedených v zákoně o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích a v ustawie o podatku od towarów i usług (zákon o dani ze zboží a služeb) ze dne 11. března 2004 (úplné znění: Dz.U. z roku 2018, pol.

2174; dále jen „zákon o DPH“). Podle zákona o DPH se zbožím rozumí věci, jejich části, jakož i energie v jakékoli formě (čl. 2 bod 6), dodáním zboží se rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník (čl. 7 odst. 1) a poskytnutím služeb se rozumí každé plnění uskutečněné pro fyzickou osobu, právnickou osobu nebo útvar bez právní subjektivity, které není dodáním zboží ve smyslu článku 7 zákona (čl. 8 odst. 1). Závěr, podle kterého by pojmy použité v obou zákonech byly totožné, by umožnil považovat nájemní smlouvu za smlouvu o poskytnutí služeb.

- 15 Navzdory tomu, že by široké pojetí smluv o úplatném dodání zboží a smluv o úplatném poskytnutí služeb obdobné jako v případě zákona o DPH umožnilo zahrnout do působnosti zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích většinu smluv uzavíraných podnikateli, včetně smluv nájemních nebo pachtovních, a odpovídalo by legislativní potřebě uvedené v bodě 3 odůvodnění směrnice 2011/7/EU, není takové stanovisko obecně přijímáno. V tomto ohledu se především poukazuje na to, že pojmosloví občanského práva jako odvětví soukromého práva a pojmosloví daňového práva jako odvětví práva veřejného se výrazně liší. Jakékoli ztotožnění těchto pojmů použitých ve dvou odlišných právních systémech by proto mohlo vést k nežádoucím výsledkům, zejména v oblasti jednotného pojmání určitých právních institutů a potažmo také v jednotné aplikaci práva. Dále se upozorňuje na autonomii daňového práva ve vztahu k právu soukromému a také na autonomii pojmů daňového práva, která je s tím spojená. Rozdíly jsou natolik dalekosáhlé, že např. právní jednání neplatné podle občanského práva kvůli nedodržení předepsané formy může být dodáním zboží podle daňového práva a jako takové může být základem pro vznik daňové povinnosti.
- 16 Proti kvalifikaci smluv, jejichž předmětem je úplatné přenechání věci k dočasnému užívání (které je vykládáno v souladu se záměrem unijního normotvůrce), jako obchodních transakcí ve smyslu čl. 4 bodu 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích hovoří podle všeho bod 2 odůvodnění směrnice 2011/7/EU. V tomto bodě odůvodnění je uvedeno, že většina zboží a služeb je v rámci vnitřního trhu dodávána hospodářskými subjekty jiným hospodářským subjektům a orgánům veřejné moci na základě odložených plateb, kdy dodavatel poskytne zákazníkovi čas na zaplacení faktury, jak bylo mezi stranami dohodnuto, jak je uvedeno na faktuře nebo jak je stanoveno zákonem. V případě nájemních a pachtovních smluv nedochází k realizaci charakteristického plnění a k odložení plateb, neboť charakteristické plnění má složenou povahu (zahrnuje jednorázové plnění v podobě předání předmětu nájmu nebo pachtu, a dále, a to především, trvající plnění v podobě strpění toho, že nájemce nebo pachtýř užívá předmět nájmu nebo pachtu) a peněžité plnění má opakovanou povahu (k tomu viz níže) a je splatné buď na začátku („předem“), nebo po uplynutí („zpětně“) jednotlivých zúčtovacích období.
- 17 Podle všeho také bod 11 odůvodnění směrnice 2011/7/EU hovoří v neprospěch kvalifikace nájemních a pachtovních smluv jako obchodních transakcí. V tomto bodě odůvodnění je uvedeno, že dodání zboží a poskytnutí služeb za úplatu,

na něž se tato směrnice vztahuje, by mělo rovněž zahrnovat plánování a provádění veřejných stavebních prací a výstavbu a inženýrské stavitelství. To znamená, že unijní normotvůrce uznal, že mohou vyvstat pochybnosti o tom, zda je plánování a provádění veřejných stavebních prací a výstavba a inženýrské stavitelství dodáním zboží nebo poskytnutím služeb. Tato plnění zároveň vykazují mnohem více rysů shodných s poskytnutím služeb než plnění, které spočívá v přenechání věci k dočasnému užívání. Lze tedy předpokládat, že pokud by se směrnice 2011/7/EU měla vztahovat na smlouvy zahrnující úplatné přenechání věci k dočasnému užívání, pak by to bylo v zájmu odstranění výkladových pochybností rovněž uvedeno v jejím odůvodnění.

- 18 Nastíněným výkladovým problémem se v jednom případě zabýval Sąd Najwyższy (Nejvyšší Soud, Polsko). Sąd Najwyższy (Nejvyšší Soud) v odůvodnění rozsudku ze dne 6. srpna 2015, který byl vynesena na základě článku 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zákon o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích) ze dne 12. června 2003 (Dz.U. č. 139, pol. 1323), jenž je již neúčinný a jenž definoval obchodní transakci podobně jako čl. 4 bod 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích z roku 2013, uvedl následující: „Uzná-li se, že účelem zákona je široká ochrana věřitele, pak pojem smlouva o poskytnutí služeb zahrnuje také smlouvy o dočasném užívání věci, např. nájemní a pachtovní smlouvy, které nejsou smlouvami o poskytnutí služeb v užším pojetí.“
- 19 Jazykový a systematický výklad pojmu „obchodní transakce“ tedy vede k závěru, že tento pojem nezahrnuje nájemní nebo pachtovní smlouvy, jelikož tyto smlouvy nejsou smlouvami vedoucími k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu. Funkční výklad naopak hovoří ve prospěch zahrnutí také těchto smluv do působnosti směrnice 2011/7/EU a zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích, neboť tvoří velkou část profesionálních právních vztahů (hospodářského styku), přičemž pro pronajímatele (propachtovatele) jsou často hlavní hospodářskou činností a hlavním zdrojem příjmů, takže prodlení s placením nájemného (pachtovného) má negativní dopad na finanční likviditu a ztěžuje správu financí jejich podniků. Nezbytnost předcházet takovým důsledkům byla vyjádřena v bodě 3 odůvodnění směrnice 2011/7/EU.
- 20 Pokud jde o druhou předběžnou otázku, článek 5 směrnice 2011/7/EU byl do polského práva proveden téměř doslovně ustanoveními čl. 10 odst. 3 a čl. 11 odst. 2 bodu 2 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích. Odlišnosti v názvosloví spočívají v tom, že ve směrnici 2011/7/EU byla použita formulace „sjednání splátkového kalendáře“¹ a v polském zákoně formulace „dohoda o harmonogramu placení peněžitého plnění po částech“. Tyto odlišnosti v názvosloví však nenasvědčují tomu, že by chtěl polský zákonodárce stanovit dispozici ustanovení čl. 11 odst. 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích šířeji nebo úžeji, než jak to činí unijní normotvůrce ve větě první článku 5 směrnice 2011/7/EU. V polské civilistice je totiž jedním

¹ – Pozn. překl.: V polské verzi směrnice doslova „sjednání harmonogramu placení ve splátkách“.

z nejdůležitějších členění plnění jakožto předmětu závazků rozlišování plnění na jednorázová, opakující se a trvající. Vzhledem k tomu, že třetí druh plnění, plnění trvající, není v nyní projednávané věci relevantní, podstatné bude určit kritérium dělení na plnění jednorázová a opakující se. Obecně platí, že pro jednorázové plnění je charakteristické, že pro určení obsahu a rozsahu chování, k němuž je dlužník zavázán, není třeba zohledňovat působení času. Realizace jednorázového plnění stejně jako každá lidská činnost samozřejmě trvá určitou delší nebo kratší dobu, avšak tento prvek nemá vliv na obsah a rozsah plnění. Naopak pro vyjádření obsahu a rozsahu opakujících se plnění je prvek času nepostradatelný. Jedná se totiž o činnosti, které se opakují pravidelně v předem určených časových rozestupech. Tato plnění zpravidla spočívají v pravidelných peněžitých plněních nebo v plněních v podobě zastupitelných věcí. Časové hledisko určuje nejen obsah plnění, ale také jeho celkový rozsah: čím déle daný závazkový vztah trvá, tím více plnění by měl věřitel od dlužníka dostat. Tato vlastnost odlišuje opakující se plnění od jednorázového plnění plněného po částech, jímž je třeba rozumět rozložení jednorázového plnění do splátek. V takovém případě je totiž rozsah plnění stanoven předem a bez odkazu na prvek času. Není totiž důležité, do kolika splátek ani do jaké doby bude plnění rozloženo – jeho rozsah zůstane stejný. Na druhou stranu opakující se plnění neztrácí svou povahu a nebude považováno za plnění jednorázové pouze proto, že byl závazek sjednán na dobu určitou. Proto je nájemné nebo pachtovné, které je pravidelně placené za jednotlivá období, považováno za opakující se plnění bez ohledu na to, zda byla nájemní nebo pachtovní smlouva uzavřena na dobu neurčitou nebo určitou.

- 21 S ohledem na výše uvedené může výklad čl. 11 odst. 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích a první věty článku 5 směrnice 2011/7/EU vést k závěru, že se tato ustanovení vztahují jen na případy, kdy mělo plnění dodavatele nebo poskytovatele jednorázovou povahu, ale smluvní strany si sjednaly (dohodly se), že bude plněno po částech (ve splátkách). Takový výklad by však vedl k závěru, že věřiteli v případě prodlení dlužníka s placením nájemného nebo pachtovného za jednotlivá zúčtovací období nemůže vzniknout nárok na úroky podle čl. 7 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 2 bodem 1 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích a nárok na zaplacení částky odpovídající 40 EUR v polských zlotých podle čl. 10 odst. 1 a 3 ve spojení s čl. 11 odst. 2 bodem 2 zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích (a podle čl. 3 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 ve spojení s větou druhou článku 5 směrnice 2011/7/EU). Závěr o tom, že tento výkladu ustanovení zákona o lhůtách splatnosti v obchodních transakcích a směrnice 2011/7/EU je správný, by mohl být argumentem pro rozhodnutí, že se uvedená směrnice a polský zákon nevztahují na smlouvy, jejichž charakteristické plnění spočívá v úplatném přenechání věci k dočasnému užívání (např. nájemní nebo pachtovní smlouvy), tj. že tyto smlouvy nejsou obchodními transakcemi ve smyslu obou uvedených právních aktů.
- 22 Je však potřeba zdůraznit, že výklad předestřený v předchozím bodě může vést k důsledkům, jež jsou neslučitelné s cíli směrnice 2011/7/EU. Znamenalo by to totiž, že věřitel bude zbaven práva na úroky ve výši a za podmínek stanovených ve směrnici 2011/7/EU a náhrady nákladů spojených s vymáháním také v případě,

kdy transakce, která je nepochybně obchodní transakcí, byla uzavřena na dobu určitou nebo neurčitou (např. smlouva o poskytování účetních služeb uzavřená na dobu neurčitou s placením odměny za měsíční zúčtovací období).

PRACOVNÍ DOKUMENT